Barack Obama elnök kairói beszéde

2009.06.04.

2009. június 4-én a Kairói Egyetem mintegy háromezres hallgatósága előtt Barack Obama, az Amerikai Egyesült Államok elnöke egyórás beszédet tartott, amelyben új kezdetet szorgalmazott az Egyesült Államok és muszlim világ közötti viszonyban. Obamának a választási kampányában, majd a hivatalba lépést követő időszakban elmondott beszédeiben és nyilatkozataiban a beszéd számos eleme már megtalálható, mégis sokan nevezik „történelmi jelentőségű"-nek ezt a beszédet, mert az elnök ebben foglalta össze először ezeket, és hirdetett meg „új kezdetet" az Egyesült Államok és a muszlim világ kapcsolatában.

- A beszéd nem hivatalos magyar fordításának forrása: *ZMNE SVKI ELEMZÉSEK* – 2009/13
- Az angol nyelvű beszéd közlésének forrása: http://www.corriere.it/esteri/09_giugno_04/obama_testo_discorso_dcbff5ee-50f3-11de-89ad-00144f02aabc.shtml
- A beszéd első visszhangjáról lásd N. Rózsa Erzsébet, Csicsmann László, Paragi Beáta írását. In ZMNE SVKI Elemzések – 2009/13

(Újra közreadja Horváth Jenő)

Barack Obama elnök kairói beszéde
2009. június 4.

Megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek Kairó örök városában, és két nagyszerű intézménynek lehetek a vendége. Az al-Azhar ezer éve az iszlám tanítások központja, a Kairói Egyetem pedig több mint egy évszázada az egyiptomi fejlődés egyik forrása. Együttesen önök a hagyomány és a fejlődés harmóniáját testesítik meg. Hálás vagyok az önök vendégszeretetéért és az egyiptomi emberek vendégszeretetéért. Büszkén hozom magammal az amerikai nép jókívánságait, és hazám muszlim közösségeinek békeüdvözletét: asz-szalám-alejkum.

Az Egyesült Államok és a világ muszlimjai közötti feszültségekkel terhes időben találkozunk, olyan feszültségek időszakában, amelyek a jelen politikai vitáit meghaladó, mélyen gyökerező történelmi folyamatokban erednek. Az iszlám és a Nyugat kapcsolata évszázados együttélést és együttműködést, de konfliktusokat és vallási háborúkat is magában foglal. A feszültségeket a közelmúltban a gyarmatosítás is táplálta, amely sok muszlimtól tagadott meg jogokat és lehetőségeket, és egy olyan hidegháború is, amely a muszlim többségű országokat a saját törekvéseikre tekintet nélkül túl gyakran csatlósokként kezelte. A modernitás és a globalizáció hozta elsöprő erejű változás is sok muszlimot indított arra, hogy az iszlám hagyományok ellenségeként tekintsen a Nyugatra.

Erőszakos szélsőségesek a muszlimok egy kis, de erős kisebbségében felnagyították ezeket a feszültségeket. Ezeknek a szélsőségeseknek a 2001. szeptember 11-i támadása és a civilek elleni erőszakra irányuló erőfeszítései arra indítottak némelyeket a hazámban, hogy az iszlámban olyan erőt lássanak, amely nem csak Amerika és a nyugati országok kérlelhetetlen ellensége, hanem az emberi jogoknak is. Ez további félelmet és bizalmatlanságot szült.

Mindaddig, amíg a kapcsolatunkat a különbözőségeink határozzák meg, azokat erősítjük, akik béke helyett gyűlöletet szítanak, az erőszakra buzdítanak az együttműködés helyett, pedig ez utóbbi segítheti mindnyájunkat az igazságosság és a jólét elérésében. A bizalmatlanság és a viszály ördögi körének véget kell vetni.

Azért jöttem ide Kairóba, hogy egy új kezdetet keressek az Egyesült Államok és a muszlim világ között; amely a kölcsönös érdekeken és a kölcsönös tiszteleten alapul; azon az igazságon, hogy Amerika és az iszlám nem egymást kizáró fogalmak, és nem kell versengeniük. Ellenkezőleg, vannak érintkezési pontjaik és számos alapelvük megegyezik: az igazságosság és a fejlődés, a tolerancia és minden emberi lény méltósága.

Annak tudatában teszem ezt, hogy a változás nem valósulhat meg máról holnapra. Tudom, hogy mekkora nyilvánosságot kapott ez a beszéd, de egyetlen beszéd sem teheti semmissé évek bizalmatlanságát; ezen kívül a ma rendelkezésemre álló időben nem tudok válaszolni minden olyan bonyolult kérdésre, ami a jelenlegi helyzethez vezetett. De meg vagyok győződve arról, hogy az előrelépés érdekében nyíltan ki kell mondani, amit a szívünk mélyén gondolunk, s ami túl gyakran csak zárt ajtók mögött mondunk ki. Folyamatosan arra kell törekednünk, hogy meghallgassuk egymást, tanuljunk egymástól, tiszteljük egymást, és közös nevezőre jussunk. Ahogy a szent Korán mondja: „Óvakodjatok Allahtól, és helyénvaló szót szóljatok”. Épp ez az, amit most megkísérlek: hogy az igazat mondjam a legjobb tudásom szerint, az előttünk álló feladatnak megfelelő alázattal, és azon szilárd meggyőződéssel, hogy a minket összekötő általános emberi érdekek összehasonlíthatatlanul erősebbek, mint azok az erők, amelyek elválasztanak bennünket.

E meggyőződésem részben saját tapasztalatomból ered. Én magam keresztény vagyok. Apám Kenyában született egy olyan családban, amelynek több generáción át voltak muszlim tagjai is található. Gyerekként néhány évet Indonéziában töltöttem, s hallottam a müezzin imára szóló szavát pirkadatkor és alkonyatkor. Fiatalemberként Chicagóban olyan közösségekben is dolgoztam, ahol sokak találtak nyugalmat és békét a muszlim hitben.

Történelem szakot végzett hallgatóként tudom mennyit köszönhet a civilizáció az iszlámnak. Olyan helyeken, mint az al-Azhar Egyetem, az iszlám hordozta a tudás fényét oly sok évszázadon át, kikövezve az utat Európa reneszánsza és a felvilágosodás előtt. A muszlim közösségek innovációja alkotta meg az algebra szabályrendszerét, a mágneses iránytűt és navigációs eszközeinket; az írás és a nyomtatás ismeretét; a tudásunkat arról, hogyan terjednek a betegségek, és hogyan gyógyíthatók. Az iszlám kultúra fenséges boltíveket és szárnyaló tornyokat, időtlen költészetet és zenét, elegáns kalligráfiát és békés elmélkedésre szolgáló helyeket adott nekünk. A történelem folyamán az iszlám szavakkal és tettekkel mutatta meg hogy lehetséges a vallási türelem és a faji egyenlőség.

Azt is tudom, hogy az iszlám mindig is hozzátartozott Amerika történetéhez. Marokkó volt az első ország, amely elismerte a hazámat. Második elnökünk, John Adams a tripoli béke aláírásakor 1796-ban ezt írta: „Az Egyesült Államoknak önmagában nincsen semmilyen ellenérzése a muszlimok jogaival, vallásával vagy nyugalmával kapcsolatban.” Az amerikai muszlimok megalakulása óta gazdagították az Egyesült Államokat. Harcoltak a háborúinkban, szolgáltak a kormányunkban, kiálltak a szabadságjogok mellett, vállalkozásokba fogtak, tanítottak egyetemeinken, remekeltek sportcsarnokainkban, Nobel-díjakat nyertek, megépítették legmagasabb épületünket, és meggyújtották az olimpiai lángot. És amikor nemrégiben az első muszlim amerikait beválasztották a Kongresszusba, az alkotmány védelmezésére tett esküjét ugyanarra a szent Koránra tette le, amelyet alapító atyánk egyike – Thomas Jefferson – a saját személyes könyvtárában.

Tehát ismertem három kontinensről is az iszlámot, mielőtt ide, abba a térségbe jöttem ahol először megmutatkozott. Erre a tapasztalatra alapul az a meggyőződésem, hogy az Amerika és az iszlám közötti kapcsolatnak azon kell alapulnia, ami az iszlám, és nem azon, ami nem. És az Egyesült Államok elnökeként a felelősségem részének tekintem, hogy harcoljak az iszlámmal szembeni negatív sztereotípiák ellen, bárhol is jelennek meg.

De ugyanezen alapelvnek kell érvényesülnie a muszlimok Amerikáról alkotott képében is. Ahogyan a muszlimokra nem illenek a durva sztereotípiák, Amerikára sem igaz az önző birodalom durva sztereotípiája. Az Egyesült Államok a világ által valaha ismert fejlődésnek az egyik legnagyobb forrása. Egy birodalom elleni forradalomban születtünk. Azon elvek mentén jöttünk létre, hogy mindenki egyenlőnek született, és vért ontottunk és századokon keresztül küzdöttünk, hogy értelmet adjunk ezeknek a szavaknak a határainkon belül, és szerte a világban. A világ minden részéből hozott sokféle kultúra alakított minket, és mind egy egy-szerű koncepciónak szentelte fel magát: e pluribus unum – „sokból egy”.

Sokat foglalkoztak azzal a ténnyel, hogy egy Barack Husszein Obama nevű afroamerikait megválaszthattak az Egyesült Államok elnökének. De az én személyes történetem nem egyedülálló. Nem mindenki számára valósult meg Amerikában a minden ember előtt nyitva álló lehetőségek álma, de az ígérete valós minden hozzánk érkező számára – beleértve az országban élő közel hétmillió amerikai muszlimot is, akik egyébként az átlagot meghaladó jövedelemmel és képzettséggel rendelkeznek.

Amerikában emellett a szabadság elválaszthatatlan a szabad vallásgyakorlástól. Ezért van minden államunkban mecset, országunkban több mint 1200. Ezért fordult az amerikai kormány bírósághoz, hogy megvédje az asszonyok és lányok jogát a hidzsáb (fejkendő – a szerk.) viselésére, és megbüntesse azokat, akik ezt megtagadnák tőlük.

Ne legyen tehát kétségünk: az iszlám Amerika része. És hiszem, hogy Amerika magáénak vallja azt az igazságot, hogy fajtól, vallástól vagy élethelyzettől függetlenül, mindannyian közös célokkal bírunk – hogy békében és biztonságban éljünk, oktatásban részesüljünk és méltósággal dolgozzunk, szeressük a családunkat, a közösségeinket és Istenünket. Ezek azok, amelyek közösek bennünk. Ez a reménysége az egész emberiségnek.

Természetesen közös emberi tulajdonságaink felismerése csak a tennivalóink kezdete. A szavak önmagukban nem elégíthetik ki a szükségleteinket. Ezeket csak akkor elégíthetjük ki, ha az elkövetkezendő években bölcsen cselekszünk; és ha felismerjük, hogy kihívásaink közösek, és kudarcunk mindannyiunkat érintene.

Megtanultuk a közelmúltbeli tapasztalatokból, hogy amikor egy ország pénzügyi rendszere meggyengül, az mindenhol csökkenti a jólétet. Amikor egy új vírus megfertőz egy embert, mindannyian veszélyben vagyunk. Amikor egy ország nukleáris fegyverre tesz szert, a nukleáris támadás veszélye minden ország számára megnő. Amikor erőszakos szélsőségesek a hegyek között működnek, az óceán túloldalán élőket is veszélyezteti. És amikor Boszniában és Darfúrban ártatlanokat gyilkolnak, az folt valamennyiünk lelkiismeretén. Lám, mit jelent együtt élni ezen a világon a huszonegyedik században. Ez a felelősségünk emberi lények-ként egymás iránt.

És ez nehéz felelősség. Az emberi történelem gyakran szólt arról, hogy nemzetek, törzsek – és igen, vallások is – önös érdekből leigázták egymást. Ebben az új korban azonban ez a hozzáállás vereségre van ítélve. A kölcsönös függőségünkből következően bármely világrend, amely az emberek egy csoportját vagy egy nemzetet a többi fölé helyez, elkerülhetetlenül elbukik. Akármit is gondolunk tehát a múltról, nem maradhatunk a foglyai. A problémáinkat partnerség útján kell kezelni, a fejlődésnek közösnek kell lennie.

Ez nem jelenti azt, hogy szemet hunyhatunk a feszültségforrások felett. Éppen az ellenkezőjére ösztönöz: nyíltan szemben kell néznünk velük. És ebben a szellemben hadd beszéljek a tőlem telhető legtisztább és legegyértelműbb módon néhány olyan témáról, amelyeket, úgy vélem, közösen kell megoldanunk.

Az első probléma, amellyel szembe kell néznünk, az erőszakos szélsőségek minden válfaja.

Ankarában világosan kifejtettem, hogy Amerika nem áll és soha nem is fog háborúban állni az iszlámmal. Ugyanakkor könyörtelenül fellépünk a biztonságunkat veszélyeztető erőszakos szélsőségekkel szemben, mert elutasítjuk azokat a dolgokat, melyeket minden vallás elutasít: ártatlan férfiak, nők, gyermekek meggyilkolását. És az Egyesült Államok elnökeként a legfontosabb feladatom az amerikai emberek megvédése.

Az afganisztáni helyzet jól mutatja Amerika céljait és az együttműködés szükségességét. Több mint hét évvel ezelőtt az Egyesült Államok széleskörű nemzetközi támogatással elűzte az al-Káidát és a tálibokat. Szükségből mentünk oda harcolni, nem önként. Tudom, hogy vannak, akik megkérdőjelezik vagy igazolhatónak vélik a szeptember 11-e eseményeket. De legyünk egyértelműek: az al-Káida közel háromezer embert ölt meg azon a napon. Az áldozatok amerikai és sok más nemzetből való ártatlan férfiak, nők, gyermekek voltak, akik sohasem ártottak senkinek. Ennek ellenére az al-Káida úgy döntött, kegyetlenül meggyilkolja ezeket az embereket, büszke volt rá, és még most is azon elhatározását hirdeti, hogy tömegesen gyilkoljon. Sok országban vannak híveik, és igyekeznek kiterjeszteni hatókörüket. Ezek nem vélemények, amelyekről vitatkozni kell, hanem tények, amelyekkel foglalkozni kell.

Ne legyenek kétségeik: nem akarjuk csapatainkat Afganisztánban tartani. Nem akarunk ott katonai támaszpontokat. Amerika számára fájdalmas elveszíteni fiatal fiait és leányait. Költséges és politikailag nehéz ezt a konfliktust folytatni. Örömmel hazahoznánk minden

egyes katonánkat, ha bízhatnánk abban, hogy nincsenek olyan erőszakos szélsőségesek Afganisztánban és Pakisztánban, akik minél több amerikai meggyilkolására törnek. De jelenleg nem ez a helyzet.

Ezért vagyunk ott negyvenhat országgal szövetségben. És a költségek ellenére Amerika eltökéltsége nem fog csökkenni. Egyikünknek sem volna szabad tolerálnia ezeket a szélsőségeseket. Sok országban öltek. Sokféle vallású embert öltek meg – de bármilyen más vallásbélinél több muszlimot. A cselekedeteik összeegyeztethetetlenek az emberi jogokkal, a nemzetek fejlődésével és az iszlámmal. A Korán azt tanítja: bárki, aki megöl egy ártatlant, az olyan, mintha az egész emberiséget ölte volna meg; és bárki, aki megment egy embert, az olyan, mintha az egész emberiséget mentené meg. Egymilliárd ember hite összehasonlíthatatlanabbul erősebb, mint néhányak elvakult gyűlölete. Az iszlám nem az erőszakos szélsőségekkel szembeni küzdelem problematikájának a része, hanem a béke elősegítésének egy fontos eleme.

Tudjuk azt is, hogy a katonai erő önmagában nem fogja megoldani Afganisztán és Pakisztán problémáját. Ezért a következő öt évben évente 1,5 milliárd dollárt tervezünk költeni arra, hogy segítsük a pakisztániakat iskolák, kórházak, utak építésében és vállalkozások létrehozásában, és több százmillióval segítjük az áttelepítetteket. És ezért biztosítunk több mint 2,8 milliárd dollárt arra, hogy segítsük az afgánokat gazdaságuk fejlesztésében és az emberek számára szükséges szolgáltatások megteremtésében.

Hadd beszéljek Irak ügyéről is. Afganisztánnal ellentétben az iraki háború saját választásunk kérdése volt, amely komoly vitákhoz vezetett hazámban és szerte a világon. Habár úgy hiszem, hogy az iraki emberek alapvetően jobb élnek Szaddám Huszein diktatúrája nélkül, azt is gondolom: Irak arra emlékeztette Amerikát, hogy amikor csak lehetséges, diplomáciával és nemzetközi egyetértéssel kell a problémákat megoldani. Valóban, felidézhetjük Thomas Jefferson szavait, aki azt mondta: „Remélem, hogy a bölcsességünk erőnkkel együtt nő majd, és megtanít rá, hogy minél kevesebbet használjuk erőnket, annál nagyobb lesz.”

Ma Amerikának kettős felelőssége van: segítse Irakot egy jobb jövő megteremtésében – és hagyja meg Irakot az irakiaknak. Világosan kifejtettem az irakiaknak, hogy nem törekszünk támaszpontok létesítésére, nem követelünk területet vagy nyersanyagokat. Irak szuverén állam. Ezért rendeltem el a harcoló dandárok kivonását jövő augusztusig. Ezért fogjuk tiszteletben tartani Irak demokratikusan megválasztott kormányával megkötött megállapodásunkat, amelynek értelmében a harcoló alakulatainkat júliusig kivonjuk az iraki városokból, és az összes egységünket kivonjuk Irakból 2012-ig. Segítünk Iraknak biztonsági erőinek ki-képzésében és gazdasága fejlesztésében. A biztonságos és egységes Irakot mint partnerünket és nem mint alárendeltünket támogatjuk.

És végezetül, ahogy Amerika soha nem tolerálhatja szélsőségesek erőszakosságát, mi sem változtathatjuk meg alapelveinket. Szeptember 11. óriási trauma volt országunk számára. A félelem és a harag amit kiváltott érthető volt, de néhány esetben az hagyományainkkal és értékeinkkel ellentétes cselekedetekre indított. Konkrét intézkedéseket teszünk, hogy megváltoztassuk az irányvonalat. Világosan megtiltottam az Egyesült Államok számára a kínzás alkalmazását, és elrendeltem a guantánamói börtön bezárását jövő év elejéig.

Amerika tehát az országok szuverenitása és a jogállamiság tiszteletben tartásával fogja megvédeni magát. És a szintén veszélyeztetett muszlim közösségekkel partnerségben fogjuk ezt megtenni. Minél előbb háttérbe szorulnak és nem lesznek szívesen látottak a szélsőségesek a muszlim közösségekben, annál hamarabb leszünk mindannyian nagyobb biztonságban.

A második nagy feszültségforrás, amit meg kell vitatnunk, az izraeliek, a palesztinok és az arab világ közötti kapcsolatok. Amerika erős kötődése Izraelhez közismert. Ez a kötelék eltéphetetlen. Ez kulturális és történelmi kapcsolatokra épül, és annak elismerésére, hogy egy

zsidó nép saját haza iránti vágy egy olyan tragikus történelemben gyökerezik, amely nem tagadható el.

A zsidó embereket évszázadokon keresztül üldözték szerte a világban, és az antiszemitizmus végül egy precedens nélküli holokausztba torkollott. Holnap Buchenwaldba utazom, amely része volt annak a táborhálózatnak, ahol a zsidókat rabszolgaként tartotta, kínozta, lőtte agyon vagy gázosította el a Harmadik Birodalom. Hatmillió zsidót öltek meg: többet, mint Izrael teljes mai zsidó lakossága. Tagadni ezt a tényt alaptalan, érzéketlenségről és rosszindulatról tanúskodik. Izrael elpusztításával fenyegetni – vagy aljas sztereotípiákat ismételgetni a zsidókkal szemben – mélységesen rossz, és csak arra szolgál, hogy felidézze ezeket a fájdalmas emlékeket az izraeliek gondolataiban, és megakadályozza a térség népeinek megérdemelt békéjét.

A másik oldalról tagadhatatlan, hogy a palesztin emberek – muszlimok és keresztények egyaránt – az önálló haza megteremtésére irányuló törekvéseik közepette sokat szenvedtek. Több mint hatvan éve tűrik a hontalanság fájdalmát. A Nyugati Parton (Ciszjordániában – a szerk.), Gázában és a szomszédos országokban lévő menekülttáborokban sokan vágynak egy olyan békés és biztonságos életre, amelyben soha nem lehetett részük. Elszenvedik a megszállással járó mindennapi – kisebb és nagyobb – megaláztatásokat. Ne legyenek tehát kétségeink: a palesztin emberek helyzete nem tolerálható. Amerika nem fog hátat fordítani a palesztinok vágyának a méltóság, a lehetőség és egy saját állam iránt.

Évtizedeken keresztül patthelyzet volt: két nép legitim vágyakkal, mindkettő fájdalmas történelemmel, ami nehezen teszi elérhetővé a kompromisszumot. Könnyű másokat hibáztatni – a palesztinok Izraelnek az otthonaik elvesztésével járó megalapításáról beszélnek, az izraeliek az egész történelmüket végigkísérő, a határaikon belülről és azon túlról jövő állandó ellenségeskedésekre és támadásokra mutatnak rá. De ha csak az egyik vagy a másik oldalról nézzük a konfliktust, akkor vakok leszünk az igazságra: az egyedüli megoldás mindkét vágy beteljesülésére két állam révén válhat valóra, amelyekben az izraeliek és a palesztinok mindannyian békében és biztonságban élnek.

Ez Izrael érdeke, Palesztina érdeke, Amerika érdeke és a világ érdeke. Ezért szándékozom személyesen is előmozdítani ezt a végkifejletet a feladat nagyságához szükséges türelemmel és odaadással. A kötelezettségek, amelyekben az Útiterv alapján a felek megállapodtak, világosak. Hogy a béke eljöjjön, ideje, hogy ők és mi mindannyian eleget tegyünk vállalásainknak.

A palesztinoknak fel kell hagyniuk az erőszakkal. Az erőszakos és gyilkos ellenállás nem vezet eredményre. Amerikában a fekete bőrű lakosság évszázadokon át szenvedett: a rabszolgaság idején korbáccsal verték őket, a faji megkülönböztetés éveiben pedig mindenféle megaláztatásban volt részük. De nem az erőszak hozta meg számukra az egyenjogúságot, hanem a békés és kitartó küzdelem azoknak az eszményeknek a valóra válásáért, amelyek-re maga Amerika alapult. Ugyanezt mondhatják el a legkülönbözőbb országok képviselői Dél-Afrikától Dél-Ázsiáig. Mindnyájan felismerték az egyszerű igazságot: az erőszak zsákutcába vezet. Nincs abban semmi bátorság rakétákkal lövöldözni alvó gyermekekre, vagy öregasszonyokat felrobbantani a buszokon. Az erkölcsi felhatalmazást így nem lehet megszerezni, így csak elveszíteni lehet.

Ideje, hogy a palesztinok arra koncentráljanak, hogy építeni mit tudnak. A Palesztin Hatóságnak ki kell alakítania saját képességét a kormányzásra, olyan intézményeket létrehozva, amelyek biztosítanák népük szükségleteit. A Hamásznak van bizonyos támogatottsága a palesztinok között, de van felelőssége is. Annak érdekében, hogy meg tudják valósítani a palesztinok várakozásait, és egyesítsék a palesztin népet, a Hamász véget kell, hogy vessen az

erőszaknak, be kell tartania a korábbi egyezményeket, és el kell ismernie Izraelnek a létezéshez való jogát.

Egyúttal az izraelieknek is el kell ismerniük, hogy miként Izraelnek a létezéshez való jogát nem lehet megtagadni, úgy Palesztináét sem. Az Egyesült Államok nem fogadja el legitimnek az újabb izraeli telepek létrehozását. Ez a tevékenység sérti a korábbi megállapodásokat, és veszélyezteti a béketörekvéseket. Ideje, hogy ezek a telepítések befejeződjenek.

Izraelnek ugyancsak kötelessége biztosítani, hogy a palesztinok élhessenek, dolgozhassanak és fejleszthessék a társadalmukat. És a folytatódó gázai humanitárius válság nem-csak palesztin családokat zúz szét, hanem Izrael biztonsági érdekeit sem szolgálja – mint ahogy az előrelépés hiánya sem a Nyugati Parton. A palesztinok mindennapi életének javítása részét kell, hogy képezze a békéhez vezető útnak, és Izraelnek konkrét lépéseket kell tennie azért, hogy ezt lehetővé tegye.
Végül az arab államoknak be kell látniuk, hogy az arab békekezdeményezés fontos kezdőlépés volt, de itt nem ér véget a felelősségük. Az arab–izraeli konfliktust a továbbiakban nem szabad arra használni, hogy az arab országok népeinek figyelmét elterelje más problémákról. Ellenkezőleg, arra, hogy segítsenek a palesztinoknak olyan intézményeket létrehozni, amelyek fenntarthatják az államukat, továbbá arra, hogy elismerjék Izrael legitimitását, és az önsorsrontó múltba révedés helyett a fejlődést válasszák.

Amerika azok mellett fogja elkötelezni magát, akik békét akarnak. Nyilvánosan is azt fogjuk mondani, amit zárt ajtók mögött mondunk az izraelieknek, a palesztinoknak és az araboknak. A békét nem tudjuk kikényszeríteni. De magánbeszélgetésekben számos muszlim belátja, hogy Izrael immár nem fog eltűnni. És ugyanígy sok izraeli is elismeri, hogy szükség van egy palesztin államra. Ideje, hogy annak érdekében cselekedjünk, ami mindenki számára nyilvánvaló realitás.

Túl sok könny hullott, túl sok vér folyt. Mindannyiunk felelőssége, hogy azért a napért dolgozzunk, amikor az izraeli és palesztin anyák láthatják majd, hogy a gyermekeik félelem nélkül nőnek fel. Amikor a három nagy vallás szent földje a béke helye lesz, ahogyan Isten akarta. Amikor Jeruzsálem biztonságos, állandó otthona lesz zsidóknak, kereszténynek és muszlimoknak, és ahol Ábrahám minden gyermeke békésen élhet, mint Esdrás történetében, ahol Mózes, Jézus és Mohamed (béke legyen velük) együtt imádkozott.

A harmadik feszültségforrás az államoknak az atomfegyverekkel kapcsolatos jogaihoz és felelősségéhez fűződő közös érdeke.

A kérdés az Egyesült Államok és az Iráni Iszlám Köztársaság viszonyában jelent feszültségforrást. Irán éveken keresztül hazám ellenfeleként határozta meg magát, és közös történelmünk kétségtelenül viharos. A hidegháború közepén az Egyesült Államok szerepet játszott egy demokratikusan megválasztott iráni kormány megdöntésében. Az iszlám forradalom után Irán nem kis szerepet játszott amerikai katonák és civilek elleni túszejtésekben és erőszakos akciókban. Ez a történet jól ismert. De ahelyett, hogy a múlt csapdájában vergődnénk, egyértelművé tettem az iráni vezetés és az iráni nép számára, hogy hazám kész az előrelépésre. A kérdés most nem az, hogy Irán mit ellenez, hanem az, hogy milyen jövőt akar építeni.

Nehéz lesz túllépni több évtizednyi bizalmatlanságon, de bátran, egyenesen és határozottan fogunk eljárni. Számos megvitatandó ügy lesz a két ország között, és feltételek nélkül, a kölcsönös tisztelet jegyében kívánunk előre haladni. De minden érintett számára világos, hogy a nukleáris fegyvereket illetően döntő ponthoz érkeztünk. Nem egyszerűen Amerika érdekeiről van szó, hanem arról is, hogy meggátoljunk egy közel-keleti nukleáris fegyverkezési versenyt, ami mind a régiót, mind az egész világot igen veszélyes helyzetbe sodorná.

Megértem azokat, akik tiltakoznak az ellen, hogy egyes államoknak van atomfegyverük, másoknak meg nincs. Nem szabad egy országnak sem egyedül eldöntenie, mely nemzeteknek lehet atomfegyverük. Ezért is erősítettem meg újra Amerika elkötelezettségét az atomfegyvermentes világ elérésében. És minden nemzetnek, beleértve Iránt is, joga van a békés nukleáris programhoz, ha az összhangban van az atomsorompó-egyezményben vállaltakkal. Ez az elkötelezettség az egész egyezmény kulcsa, és minden részes államnak be kell tartania. Remélem, a régió minden országa egyet tud érteni ezzel a céllal.

A negyedik kérdés, amiről beszélni fogok, a demokrácia.

Tudom, hogy az elmúlt években voltak ellentmondások a demokrácia terjesztése körül, és ezen ellentmondások legnagyobb része az iraki háborúhoz kapcsolódik. Szeretnék tehát egyértelmű lenni: egyetlen országra sem lehet vagy szabad kívülről rákényszeríteni semmiféle kormányzati rendszert.

Ez persze nem csökkenti a népakaratot tükröző kormányok iránti elkötelezettségemet. Minden ország a maga módján, saját népének hagyományaira alapozva valósítja meg ezt az elvet. Amerika nem feltételezi, hogy tudná, mi lenne a jó mindenkinek, mint ahogy nincs szándékunkban eldönteni azt sem, ki legyen egy békés választás győztese. De szilárd meggyőződésem, hogy vannak dolgok, amikre minden ember vágyik: annak lehetőségére, hogy elmondhassa a véleményét, és beleszólhasson abba, hogyan kormányozzák. A jogbiztonságba és az igazságszolgáltatás előtti egyenlőségbe vetett bizalomra. Hogy a kormány átláthatóan működjön, és ne csak lopjon az emberektől. A szabadságra, hogy úgy élj, ahogyan akarsz. Ezek nemcsak amerikai álmok, ezek emberi jogok – és ezért támogatjuk őket mindenütt.

Nincs közvetlen út, hogy valóra válthassuk ezt az ígéretet. Egyvalami azonban biztos: azok a kormányok, amelyek ezeket a jogokat tiszteletben tartják, végül stabilabbak, sikeresebbek és biztonságosabbak. Az elnyomásukra tett kísérleteket sohasem koronázza siker.

Amerika tiszteletben tartja, hogy a világon minden békés és törvénytisztelő polgárnak joga legyen elmondania a véleményét, még ha nem is értünk egyet velük. És üdvözlünk minden békés, megválasztott kormányt – feltéve, ha ezek minden polgáruk érdekeit tiszteletben tartva kormányoznak.

Az utolsó pont azért fontos, mert vannak olyanok, akik a demokráciát csak akkor támogatják, ha ellenzékben vannak, ám hatalomra kerülve kíméletlenül megsértik mások jogait. A néppel és a nép érdekében való kormányzás földrajzi elhelyezkedéstől függetlenül egységes mércét jelent minden hatalmon lévő számára: a hatalmat konszenzusos úton kell megtartani, nem erőszakkal. Tiszteletben kell tartani a kisebbségek jogait, és toleránsan, kompromisszumkészen kell tevékenykedni. A nép érdekeit és a legitim politikai folyamatokat a pártérdekek fölé kell helyezni. Mindezek nélkül önmagukban csak a választások még nem garantálják a demokráciát.

Az ötödik kérdés, amiről együtt kell beszélnünk, a vallásszabadság.

Az iszlám büszke toleráns hagyományaira. Láthatjuk ezt Andalúzia és Cordóba történelmében az inkvizíció idején. Saját szememmel láttam gyerekként Indonéziában, ahol a jámbor keresztények szabadon gyakorolhatták vallásukat egy túlnyomó többségben muszlim országban. Erre a szellemiségre van ma szükség. Az embereknek minden országban szabadon kell megválasztaniuk és megélniük a hitüket, saját meggyőződésük, szívük, lelkük szerint. A vallás gyarapodásához létfontosságú ez a tolerancia, de számos kihívás éri.

Egyes muszlimok között jelen van az az aggasztó tendencia, hogy a saját hitüket mások hitének elutasításával mérjék. Fenn kell tartani a vallási sokféleséget – legyen szó akár a maronitákról Libanonban vagy a koptokról Egyiptomban. És enyhíteni kell a megosztottságot

a muszlimok között is, hiszen a síita–szunnita ellentét tragikus erőszakhoz vezetett, főképp Irakban.

A vallásszabadságnak központi jelentősége van abban, hogy az emberek együtt tudjanak élni. Folyamatosan vizsgálnunk kell azokat a módokat is, ahogyan meg akarjuk védeni a vallásszabadságot. Az Egyesült Államokban például a jótékonyságra vonatkozó szabályozás megnehezítette a muszlimoknak, hogy leróják vallási kötelezettségüket. Ezért is kívánok elkötelezetten együttműködni az amerikai muszlimokkal annak érdekében, hogy eleget tehessenek a *zakát* kötelességének.

Ugyanígy fontos, hogy a nyugati országok ne hátráltassák a muszlimokat a vallásuk számukra megfelelő gyakorlásában – például azzal, hogy előírják, milyen ruhát viseljen egy muszlim nő. Nem rejthetjük a liberalizmus álarca mögé saját ellenséges érzületünket valamely vallás iránt.

Végső soron a hitnek össze kell hoznia bennünket. Ezért is támogatunk olyan szertartási projekteket Amerikában, ami összehozza a kereszténységet, muszlimokat és zsidókat. Ezért is fogadtuk nagy örömmel Abdullah szaúd-arábiai király erőfeszítéseit a vallások közti párbeszédben, és Törökország vezető szerepét a Civilizációk Szövetségében. A világban a párbeszédet vallások közös tevékenységévé alakíthatjuk, így az emberek közti kapcsolatokból tényleges akciók is lehetnek – legyen szó akár a malária elleni harcról Afrikában, vagy a természeti csapások utáni segítségnyújtásról.

A hatodik kérdés, amiről beszélni szeretnék, a nők jogai.

Tudom, hogy erről a kérdésről vannak viták. Visszautasítom azokat a nyugati véleményeket, hogy a nő, aki azt választja, hogy eltakarja a haját, kevésbé volna egyenlő. Arról viszont meg vagyok győződve, hogy ha egy nőtől megtagadják a tanulás jogát, akkor az egyenlőségét tagadják meg. És nem véletlen, hogy azok az országok, ahol a nők is tanulhatnak, sokkal nagyobb eséllyel lesznek gazdagabbak.

Szeretném, ha pontosan értenének. A női egyenjogúság kérdése semmiképp sem egy-szerűen az iszlám kérdése. Törökországban, Pakisztánban, Bangladesben és Indonéziában muszlim többségű országok női vezetőt választottak. Ezenközben a női egyenjogúságért folytatott küzdelem tovább zajlik az élet sok területén Amerikában és világ számos más országában is.

A lányaink épp ugyanannyira tudnak hozzájárulni a társadalomhoz, mint a fiaink, és közös jólétünk is fejlődik azáltal, hogy minden embernek – férfiaknak és nőknek is – lehetővé tesszük képességeik teljes kibontakoztatását. Nem hiszem, hogy a nőknek ugyanazt kellene választaniuk, mint a férfiaknak azért, hogy egyenlők legyenek velük, és tisztelem azokat a nőket, akik a hagyományok szerinti életet választják. De ez legyen az ő választásuk! Ezért fog az Egyesült Államok együttműködni bármelyik muszlim többségű országgal annak érdekében, hogy minél több nő lehessen művelt, és hogy mikrofinanszírozás útján támogassuk a fiatal nők munkába állását, ami segít az embereknek megvalósítani az álmaikat.

Végül a gazdasági fejlődésről és lehetőségekről szeretnék beszélni.

Tudom, hogy sokak számára a globalizáció arculata ellentmondásos. Az internet és a televízió adhat tudást és információt, de gátlástalan szexualitást és mértéktelen erőszakot is. A kereskedelem gazdagságot és új lehetőségeket hozhat, de nagy bukásokat is, és megváltoztatja a közösségeket. Minden országban – beleértve a sajátomat is – ezek a változások félelmet válthatnak ki. Félelmet attól, hogy a modernitás miatt elveszítjük az irányítást a politika és a gazdasági lehetőségeink felett, és legfontosabbként elveszíthetjük az identitásunkat. Mindazt, amit a leginkább szeretünk a közösségeinkben, a családunkban, a hagyományainkban és a hitünkben.

De azt is tudom, hogy az emberi fejlődést nem lehet megállítani. Nem szükségszerű, hogy ellentmondás feszüljön haladás és hagyomány között. Az olyan országok, mint Dél-Korea vagy Japán úgy növekednek gazdaságilag, hogy közben megőrizték saját egyedi kultúrájukat. Ugyanez igaz a lenyűgöző fejlődésre a muszlim többségű országok között Kuala Lumpurtól Dubajig. Csakúgy, mint régen, a muszlim közösségek ma is az innováció és az oktatás élvonalában állnak.

Ez azért fontos, mert nem lehet fejlesztési stratégiát egyedül az ásványkincsekre alapozni, mint ahogy fenntartani sem lehet, ha a fiatalok munka nélkül maradnak. Számos öböl-ország élvezi a gazdagságot az olajnak köszönhetően, és néhányuk már kezd a szélesebb értelemben vett fejlesztéssel is foglalkozni. De el kell ismernünk, hogy az oktatás és az innováció lesz a 21. század valutája, és túl sok muszlim közösségben továbbra is túl keveset fektetnek ezeken a területeken. A saját országomban is hangsúlyozom ezeknek a befektetéseknek a fontosságát. És amíg Amerika a múltban a világnak ezen a részén csak az olajjal és gázzal törődött, most szélesebb értelemben szeretnénk elkötelezni magunkat.

Az oktatás terén kiterjesztjük a csereprogramokat, és növeljük az ösztöndíjak számát – az olyan ösztöndíjakét, mint amilyen az édesapámat is Amerikába hozta. Ezzel párhuzamosan több amerikait biztatunk majd arra, hogy muszlim közösségekben tanuljon. És az ígéretes muszlim hallgatóknak ösztöndíjakat adunk Amerikába. Világszerte többet költünk majd a tanárok és gyereket on-line oktatására, és új on-line hálózatokat hozunk létre, így egy kansasi fiatal azonnal kommunikálhat majd egy tinédzserrel Kairóban.

Ami a gazdasági fejlődést illeti, üzleti önkéntesek új csoportjait hozzuk majd létre, hogy partnereket találjanak a muszlim többségű országokban. És idén tartok egy vállalkozási csúcsot, hogy meghatározhassuk, hogyan mélyíthetjük el a kapcsolatokat az Egyesült Államok és világszerte a muszlim közösségek üzleti vezetői, alapítványai és szociális szervezeti között.

A tudomány és technológia területén új alapot hozunk létre a muszlim többségű országok technológiai fejlődésének támogatására, és segítünk az ötletek piaci megvalósításában is, hogy munkahelyeket teremtsünk. Tudományos kiválósági központokat nyitunk majd Afrikában, a Közel-Keleten és Délkelet-Ázsiában, és új tudományos küldötteket fogunk kinevezni, hogy együttműködjenek olyan programokban, amelyek keretében új energiaforrásokat tárnak fel, zöld munkahelyeket teremtenek, felvételeket digitalizálnak, vizet tisztítanak, és új növényeket termesztenek.

És ma bejelentem, hogy az Iszlám Konferencia Szervezetével új, globális programot indí-tunk a gyermekparalízis megszüntetése érdekében. Emellett kiterjesztjük az együttműködést a muszlim közösségekkel a gyermekek és anyák egészségének védelme érdekében.

Mindezeket együttműködésben kell megtenni. Az amerikaiak készen állnak rá, hogy összefogjanak a polgárokkal és kormányokkal, valamint a muszlim világbeli közösségi szervezetekkel, vallási vezetőkkel és vállalatokkal annak érdekében, hogy jobb életet biztosíthassunk népeinknek.

Az általam vázolt problémákat nem lesz könnyű megoldani. De mindannyiunk felelőssége, hogy egyesítsük erőinket az általunk elérni kívánt világért. Egy olyan világért, amelyben a szélsőségesek nem fenyegetik többé népeinket, és az amerikai csapatok hazatérnek. Egy olyan világért, ahol az izraeliek és a palesztinok is saját, biztonságos országukban élhetnek, és ahol az atomenergiát békés célokra használják. Egy olyan világért, ahol a kormányok a népeik érdekeit szolgálják, és Isten minden gyermekének jogait tiszteletben tartják. Ezek közös érdekek. Egy ilyen világért küzdünk. De csak együtt érhetjük el.

Tudom, hogy számos muszlim és nem muszlim megkérdőjelezi, vajon össze tudjuk-e kovácsolni ezt az új kezdetet. Vannak, akik szívesen szítják a megosztottság tüzét, és a fejlődés útjába állnak. Vannak, akik megkérdőjelezik, megéri-e az erőfeszítést, mondván, az egyet nem értés a sorsunk, és a civilizációk összecsapása eleve elrendeltetett. Jóval többen egyszerűen csak szkeptikusak azzal kapcsolatban, hogy valódi változás történhetne. Annyi a félelem, annyi a bizalmatlanság. De ha hagyjuk, hogy megbéklyózzon a múlt, sosem fogunk előre haladni. És amit külön is szeretnék elmondani a fiataloknak, éljenek bármely országban vagy hitben: nektek megvan a képességetek a világ átalakítására, jobban, mint bárki másnak.

Ez a világ mindannyiunké, de csak rövid idő adatott nekünk. A kérdés, hogy ezt az időt megosztottságban töltjük, vagy elkötelezzük magunkat annak érdekében, hogy közös alapokat találjunk, hogy a jövőre koncentráljunk, melyet gyermekeinknek szeretnénk adni, és hogy tiszteletben tartsuk minden emberi lény méltóságát.

Egyszerűbb elkezdeni a háborúkat, mint befejezni őket. Egyszerűbb másokat hibáztatni, mint magunkba nézni. Egyszerűbb a különbözőségét látni valakinek, mint azokat a dolgokat, amik közösek bennünk. De nem az egyszerűbb, hanem a helyes utat kell választanunk. Van egy szabály, ami minden vallás legmélyét jelenti: azt tedd másokkal, amit szeretnél, hogy ők tegyenek veled. Ez az igazság kiterjed minden országra és népre, ez a hit nem új, nem fekete, fehér vagy barna, nem keresztény, muszlim vagy zsidó. Ez a meggyőződés ott vibrált már a civilizáció bölcsőjében, és most is ott van milliók szívében. Ez a más emberekbe vetett hit, és éppen ez hozott ma engem ide.

Megvan hozzá az erőnk, hogy olyan világot hozzunk létre, amilyet szeretnénk, de csak akkor, ha megvan a bátorságunk az új kezdethez, tartva magunkat az íráshoz. A Korán azt mondja nekünk: „Ti emberek! Férfiből és nőből teremtettünk benneteket s népekké és törzsekké tettünk benneteket, hogy ismerkedjetek, és ismerjétek meg egymást!”

A Talmud azt mondja nekünk: „Az egész Tóra a béke kedvéért adatott.”

A Biblia azt mondja nekünk: „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.”

A világ népei képesek békében együtt élni. Tudjuk, hogy ez Isten szándéka. Így most ez legyen a feladatunk itt a Földön. Köszönöm. És az Isten békéje legyen Önökkel.

I am honored to be in the timeless city of Cairo, and to be hosted by two remarkable institutions. For over a thousand years, Al-Azhar has stood as a beacon of Islamic learning, and for over a century, Cairo University has been a source of Egypt's advancement. Together, you represent the harmony between tradition and progress. I am grateful for your hospitality, and the hospitality of the people of Egypt. I am also proud to carry with me the goodwill of the American people, and a greeting of peace from Muslim communities in my country: assalaamu alaykum.
"We meet at a time of tension between the United States and Muslims around the world – tension rooted in historical forces that go beyond any current policy debate. The relationship between Islam and the West includes centuries of co-existence and cooperation, but also conflict and religious wars. More recently, tension has been fed by colonialism that denied rights and opportunities to many Muslims, and a Cold War in which Muslim-majority countries were too often treated as proxies without regard to their own aspirations.

Moreover, the sweeping change brought by modernity and globalization led many Muslims to view the West as hostile to the traditions of Islam. Violent extremists have exploited these tensions in a small but potent minority of Muslims. The attacks of September 11th, 2001 and the continued efforts of these extremists to engage in violence against civilians has led some in my country to view Islam as inevitably hostile not only to America and Western countries, but also to human rights. This has bred more fear and mistrust. So long as our relationship is defined by our differences, we will empower those who sow hatred rather than peace, and who promote conflict rather than the cooperation that can help all of our people achieve justice and prosperity. This cycle of suspicion and discord must end. I have come here to seek a new beginning between the United States and Muslims around the world; one based upon mutual interest and mutual respect; and one based upon the truth that America and Islam are not exclusive, and need not be in competition. Instead, they overlap, and share common principles – principles of justice and progress; tolerance and the dignity of all human beings. I do so recognizing that change cannot happen overnight. No single speech can eradicate years of mistrust, nor can I answer in the time that I have all the complex questions that brought us to this point. But I am convinced that in order to move forward, we must say openly the things we hold in our hearts, and that too often are said only behind closed doors. There must be a sustained effort to listen to each other; to learn from each other; to respect one another; and to seek common ground.

As the Holy Koran tells us, "Be conscious of God and speak always the truth." That is what I will try to do – to speak the truth as best I can, humbled by the task before us, and firm in my belief that the interests we share as human beings are far more powerful than the forces that drive us apart. Part of this conviction is rooted in my own experience. I am a Christian, but my father came from a Kenyan family that includes generations of Muslims. As a boy, I spent several years in Indonesia and heard the call of the azaan at the break of dawn and the fall of dusk. As a young man, I worked in Chicago communities where many found dignity and peace in their Muslim faith. As a student of history, I also know civilization's debt to Islam. It was Islam – at places like Al-Azhar University – that carried the light of learning through so many centuries, paving the way for Europe's Renaissance and Enlightenment. It was innovation in Muslim communities that developed the order of algebra; our magnetic compass and tools of navigation; our mastery of pens and printing; our understanding of how disease spreads and how it can be healed. Islamic culture has given us majestic arches and soaring spires; timeless poetry and cherished music; elegant calligraphy and places of peaceful contemplation. And throughout history, Islam has demonstrated through words and deeds the possibilities of religious tolerance and racial equality.

I know, too, that Islam has always been a part of America's story. The first nation to recognize my country was Morocco. In signing the Treaty of Tripoli in 1796, our second President John Adams wrote, "The United States has in itself no character of enmity against the laws, religion or tranquility of Muslims." And since our founding, American Muslims have enriched the United States. They have fought in our wars, served in government, stood for civil rights, started businesses, taught at our Universities, excelled in our sports arenas, won Nobel Prizes, built our tallest building, and lit the Olympic Torch. And when the first Muslim-American was recently elected to Congress, he took the oath to defend our Constitution using the same Holy Koran that one of our Founding Fathers – Thomas Jefferson – kept in his personal library. So I have known Islam on three continents before coming to the region where it was first revealed. That experience guides my conviction that partnership between America and Islam must be based on what Islam is, not what it isn't. And I consider it part of my responsibility as President of the United States to fight against negative stereotypes of Islam wherever they appear. But that same principle must apply to Muslim perceptions of America. Just as Muslims do not fit a crude stereotype, America is not the crude stereotype of a self-interested empire. The United States has been one of the greatest sources of progress that the world has ever known. We were born out of revolution against an empire. We were founded upon the ideal that all are created equal, and we have shed blood and struggled for centuries to give meaning to those words – within our borders, and around the world. We are shaped by every culture, drawn from every end of the Earth, and dedicated to a simple concept: E pluribus unum: "Out of many, one."

Much has been made of the fact that an African-American with the name Barack Hussein Obama could be elected President. But my personal story is not so unique. The dream of opportunity for all people has not come true for everyone in America, but its promise exists for all who come to our shores – that includes nearly seven million American Muslims in our country today who enjoy incomes and education that are higher than average. Moreover, freedom in America is indivisible from the freedom to practice one's religion. That is why there is a mosque in every state of our union, and over 1,200 mosques within our borders. That is why the U.S. government has gone to court to protect the right of women and girls to wear the hijab, and to punish those who would deny it.

Islam is a part of America. And I believe that America holds within her the truth that regardless of race, religion or station in life, all of us share common aspirations – to live in peace and security; to get an education and to work with dignity; to love our families, our communities, and our God. These things we share. This is the hope of all humanity. Of course, recognizing our common humanity is only the beginning of our task. Words alone cannot meet the needs of our people. These needs will be met only if we act boldly in the years ahead; and if we understand that the challenges we face are shared, and our failure to meet them will hurt us all. For we have learned from recent experience that when a financial system weakens in one country, prosperity is hurt everywhere. When a new flu infects one human being, all are at risk. When one nation pursues a nuclear weapon, the risk of nuclear attack rises for all nations. When violent extremists operate in one stretch of mountains, people are endangered across an ocean. And when innocents in Bosnia and Darfur are slaughtered, that is a stain on our collective conscience. That is what it means to share this world in the 21st century. That is the responsibility we have to one another as human beings. This is a difficult responsibility to embrace. For human history has often been a record of nations and tribes subjugating one another to serve their own interests. Yet in this new age, such attitudes are self-defeating. Given our interdependence, any world order that elevates one nation or group of people over another will inevitably fail. So whatever we think of the

past, we must not be prisoners of it. Our problems must be dealt with through partnership; progress must be shared. That does not mean we should ignore sources of tension. Indeed, it suggests the opposite: we must face these tensions squarely.

And so in that spirit, let me speak as clearly and plainly as I can about some specific issues that I believe we must finally confront together. The first issue that we have to confront is violent extremism in all of its forms. In Ankara, I made clear that America is not – and never will be – at war with Islam. We will, however, relentlessly confront violent extremists who pose a grave threat to our security. Because we reject the same thing that people of all faiths reject: the killing of innocent men, women, and children. And it is my first duty as President to protect the American people. The situation in Afghanistan demonstrates America's goals, and our need to work together. Over seven years ago, the United States pursued al Qaeda and the Taliban with broad international support. We did not go by choice, we went because of necessity. I am aware that some question or justify the events of 9/11. But let us be clear: al Qaeda killed nearly 3,000 people on that day. The victims were innocent men, women and children from America and many other nations who had done nothing to harm anybody. And yet Al Qaeda chose to ruthlessly murder these people, claimed credit for the attack, and even now states their determination to kill on a massive scale. They have affiliates in many countries and are trying to expand their reach. These are not opinions to be debated; these are facts to be dealt with. Make no mistake: we do not want to keep our troops in Afghanistan. We seek no military bases there. It is agonizing for America to lose our young men and women. It is costly and politically difficult to continue this conflict. We would gladly bring every single one of our troops home if we could be confident that there were not violent extremists in Afghanistan and Pakistan determined to kill as many Americans as they possibly can. But that is not yet the case. That's why we're partnering with a coalition of forty-six countries. And despite the costs involved, America's commitment will not weaken.

Indeed, none of us should tolerate these extremists. They have killed in many countries. They have killed people of different faiths – more than any other, they have killed Muslims. Their actions are irreconcilable with the rights of human beings, the progress of nations, and with Islam. The Holy Koran teaches that whoever kills an innocent, it is as if he has killed all mankind; and whoever saves a person, it is as if he has saved all mankind. The enduring faith of over a billion people is so much bigger than the narrow hatred of a few. Islam is not part of the problem in combating violent extremism – it is an important part of promoting peace. We also know that military power alone is not going to solve the problems in Afghanistan and Pakistan. That is why we plan to invest ê1.5 billion each year over the next five years to partner with Pakistanis to build schools and hospitals, roads and businesses, and hundreds of millions to help those who have been displaced. And that is why we are providing more than ê2.8 billion to help Afghans develop their economy and deliver services that people depend upon. Let me also address the issue of Iraq. Unlike Afghanistan, Iraq was a war of choice that provoked strong differences in my country and around the world. Although I believe that the Iraqi people are ultimately better off without the tyranny of Saddam Hussein, I also believe that events in Iraq have reminded America of the need to use diplomacy and build international consensus to resolve our problems whenever possible. Indeed, we can recall the words of Thomas Jefferson, who said: "I hope that our wisdom will grow with our power, and teach us that the less we use our power the greater it will be." Today, America has a dual responsibility: to help Iraq forge a better future – and to leave Iraq to Iraqis. I have made it clear to the Iraqi people that we pursue no bases, and no claim on their territory or resources. Iraq's sovereignty is its own. That is why I ordered the removal of our combat brigades by next August. That is why we will honor our agreement with Iraq's democratically-elected

government to remove combat troops from Iraqi cities by July, and to remove all our troops from Iraq by 2012.

We will help Iraq train its Security Forces and develop its economy. But we will support a secure and united Iraq as a partner, and never as a patron. And finally, just as America can never tolerate violence by extremists, we must never alter our principles. 9/11 was an enormous trauma to our country. The fear and anger that it provoked was understandable, but in some cases, it led us to act contrary to our ideals. We are taking concrete actions to change course. I have unequivocally prohibited the use of torture by the United States, and I have ordered the prison at Guantanamo Bay closed by early next year. So America will defend itself respectful of the sovereignty of nations and the rule of law. And we will do so in partnership with Muslim communities which are also threatened. The sooner the extremists are isolated and unwelcome in Muslim communities, the sooner we will all be safer. The second major source of tension that we need to discuss is the situation between Israelis, Palestinians and the Arab world. America's strong bonds with Israel are well known. This bond is unbreakable. It is based upon cultural and historical ties, and the recognition that the aspiration for a Jewish homeland is rooted in a tragic history that cannot be denied.

Around the world the Jewish people were persecuted for centuries, and anti-semitism in Europe culminated in unprecedented holocaust. Tomorrow I will visit Buchenwald, which was part of a network of camps where Jews were enslaved, tortured, shot and gassed to death by the Third Reich. Six million Jews were killed – more than the entire Jewish population of Israel today. Denying that fact is baseless, ignorant, and hateful. Threatening Israel with destruction – or repeating vile stereotypes about Jews – is deeply wrong, and only serves to evoke in the minds of Israelis this most painful of memories while preventing the peace that the people of this region deserve. On the other hand, it is also undeniable that the Palestinian people – Muslims and Christians – have suffered in pursuit of a homeland. For more than sixty years they have endured the pain of dislocation. Many wait in refugee camps in the West Bank, Gaza, and neighboring lands for a life of peace and security that they have never been able to lead. They endure the daily humiliations – large and small – that come with occupation. So let there be no doubt: the situation for the Palestinian people is intolerable. America will not turn our backs on the legitimate Palestinian aspiration for dignity, opportunity, and a state of their own. For decades, there has been a stalemate: two peoples with legitimate aspirations, each with a painful history that makes compromise elusive. It is easy to point fingers – for Palestinians to point to the displacement brought by Israel's founding, and for Israelis to point to the constant hostility and attacks throughout its history from within its borders as well as beyond.

But if we see this conflict only from one side or the other, then we will be blind to the truth: the only resolution is for the aspirations of both sides to be met through two states, where Israelis and Palestinians each live in peace and security. That is in Israel's interest, Palestine's interest, America's interest, and the world's interest. That is why I intend to personally pursue this outcome with all the patience that the task requires. The obligations that the parties have agreed to under the Road Map are clear. For peace to come, it is time for them – and all of us – to live up to our responsibilities. Palestinians must abandon violence. Resistance through violence and killing is wrong and does not succeed. For centuries, black people in America suffered the lash of the whip as slaves and the humiliation of segregation. But it was not violence that won full and equal rights. It was a peaceful and determined insistence upon the ideals at the center of America's founding. This same story can be told by people from South Africa to South Asia; from Eastern Europe to Indonesia. It's a story with a

simple truth: that violence is a dead end. It is a sign of neither courage nor power to shoot rockets at sleeping children, or to blow up old women on a bus. That is not how moral authority is claimed; that is how it is surrendered.

Now is the time for Palestinians to focus on what they can build. The Palestinian Authority must develop its capacity to govern, with institutions that serve the needs of its people. Hamas does have support among some Palestinians, but they also have responsibilities. To play a role in fulfilling Palestinian aspirations, and to unify the Palestinian people, Hamas must put an end to violence, recognize past agreements, and recognize Israel's right to exist. At the same time, Israelis must acknowledge that just as Israel's right to exist cannot be denied, neither can Palestine's. The United States does not accept the legitimacy of continued Israeli settlements. This construction violates previous agreements and undermines efforts to achieve peace. It is time for these settlements to stop. Israel must also live up to its obligations to ensure that Palestinians can live, and work, and develop their society. And just as it devastates Palestinian families, the continuing humanitarian crisis in Gaza does not serve Israel's security; neither does the continuing lack of opportunity in the West Bank. Progress in the daily lives of the Palestinian people must be part of a road to peace, and Israel must take concrete steps to enable such progress.

Finally, the Arab States must recognize that the Arab Peace Initiative was an important beginning, but not the end of their responsibilities. The Arab-Israeli conflict should no longer be used to distract the people of Arab nations from other problems. Instead, it must be a cause for action to help the Palestinian people develop the institutions that will sustain their state; to recognize Israel's legitimacy; and to choose progress over a self-defeating focus on the past. America will align our policies with those who pursue peace, and say in public what we say in private to Israelis and Palestinians and Arabs. We cannot impose peace. But privately, many Muslims recognize that Israel will not go away. Likewise, many Israelis recognize the need for a Palestinian state. It is time for us to act on what everyone knows to be true. Too many tears have flowed. Too much blood has been shed. All of us have a responsibility to work for the day when the mothers of Israelis and Palestinians can see their children grow up without fear; when the Holy Land of three great faiths is the place of peace that God intended it to be; when Jerusalem is a secure and lasting home for Jews and Christians and Muslims, and a place for all of the children of Abraham to mingle peacefully together as in the story of Isra, when Moses, Jesus, and Mohammed (peace be upon them) joined in prayer. The third source of tension is our shared interest in the rights and responsibilities of nations on nuclear weapons. This issue has been a source of tension between the United States and the Islamic Republic of Iran.

For many years, Iran has defined itself in part by its opposition to my country, and there is indeed a tumultuous history between us. In the middle of the Cold War, the United States played a role in the overthrow of a democratically-elected Iranian government. Since the Islamic Revolution, Iran has played a role in acts of hostage-taking and violence against U.S. troops and civilians. This history is well known. Rather than remain trapped in the past, I have made it clear to Iran's leaders and people that my country is prepared to move forward. The question, now, is not what Iran is against, but rather what future it wants to build. It will be hard to overcome decades of mistrust, but we will proceed with courage, rectitude and resolve. There will be many issues to discuss between our two countries, and we are willing to move forward without preconditions on the basis of mutual respect. But it is clear to all concerned that when it comes to nuclear weapons, we have reached a decisive point. This is not simply about America's interests. It is about preventing a nuclear arms race in the Middle

East that could lead this region and the world down a hugely dangerous path. I understand those who protest that some countries have weapons that others do not. No single nation should pick and choose which nations hold nuclear weapons. That is why I strongly reaffirmed America's commitment to seek a world in which no nations hold nuclear weapons. And any nation – including Iran – should have the right to access peaceful nuclear power if it complies with its responsibilities under the nuclear Non-Proliferation Treaty. That commitment is at the core of the Treaty, and it must be kept for all who fully abide by it. And I am hopeful that all countries in the region can share in this goal.

The fourth issue that I will address is democracy. I know there has been controversy about the promotion of democracy in recent years and much of this controversy is connected to the war in Iraq. So let me be clear: no system of government can or should be imposed upon one nation by any other. That does not lessen my commitment, however, to governments that reflect the will of the people. Each nation gives life to this principle in its own way, grounded in the traditions of its own people. America does not presume to know what is best for everyone, just as we would not presume to pick the outcome of a peaceful election. But I do have an unyielding belief that all people yearn for certain things: the ability to speak your mind and have a say in how you are governed; confidence in the rule of law and the equal administration of justice; government that is transparent and doesn't steal from the people; the freedom to live as you choose. Those are not just American ideas, they are human rights, and that is why we will support them everywhere. There is no straight line to realize this promise. But this much is clear: governments that protect these rights are ultimately more stable, successful and secure. Suppressing ideas never succeeds in making them go away.

America respects the right of all peaceful and law-abiding voices to be heard around the world, even if we disagree with them. And we will welcome all elected, peaceful governments – provided they govern with respect for all their people. This last point is important because there are some who advocate for democracy only when they are out of power; once in power, they are ruthless in suppressing the rights of others. No matter where it takes hold, government of the people and by the people sets a single standard for all who hold power: you must maintain your power through consent, not coercion; you must respect the rights of minorities, and participate with a spirit of tolerance and compromise; you must place the interests of your people and the legitimate workings of the political process above your party. Without these ingredients, elections alone do not make true democracy.

The fifth issue that we must address together is religious freedom. Islam has a proud tradition of tolerance. We see it in the history of Andalusia and Cordoba during the Inquisition. I saw it firsthand as a child in Indonesia, where devout Christians worshiped freely in an overwhelmingly Muslim country. That is the spirit we need today. People in every country should be free to choose and live their faith based upon the persuasion of the mind, heart, and soul. This tolerance is essential for religion to thrive, but it is being challenged in many different ways. Among some Muslims, there is a disturbing tendency to measure one's own faith by the rejection of another's. The richness of religious diversity must be upheld – whether it is for Maronites in Lebanon or the Copts in Egypt. And fault lines must be closed among Muslims as well, as the divisions between Sunni and Shia have led to tragic violence, particularly in Iraq. Freedom of religion is central to the ability of peoples to live together. We must always examine the ways in which we protect it. For instance, in the United States, rules on charitable giving have made it harder for Muslims to fulfill their religious obligation. That is why I am committed to working with American Muslims to ensure that they can fulfill zakat. Likewise, it is important for Western countries to avoid impeding Muslim citizens from

practicing religion as they see fit – for instance, by dictating what clothes a Muslim woman should wear. We cannot disguise hostility towards any religion behind the pretence of liberalism. Indeed, faith should bring us together. That is why we are forging service projects in America that bring together Christians, Muslims, and Jews. That is why we welcome efforts like Saudi Arabian King Abdullah's Interfaith dialogue and Turkey's leadership in the Alliance of Civilizations. Around the world, we can turn dialogue into Interfaith service, so bridges between peoples lead to action – whether it is combating malaria in Africa, or providing relief after a natural disaster.

The sixth issue that I want to address is women's rights. I know there is debate about this issue. I reject the view of some in the West that a woman who chooses to cover her hair is somehow less equal, but I do believe that a woman who is denied an education is denied equality. And it is no coincidence that countries where women are well-educated are far more likely to be prosperous. Now let me be clear: issues of women's equality are by no means simply an issue for Islam. In Turkey, Pakistan, Bangladesh and Indonesia, we have seen Muslim-majority countries elect a woman to lead. Meanwhile, the struggle for women's equality continues in many aspects of American life, and in countries around the world. Our daughters can contribute just as much to society as our sons, and our common prosperity will be advanced by allowing all humanity – men and women – to reach their full potential. I do not believe that women must make the same choices as men in order to be equal, and I respect those women who choose to live their lives in traditional roles. But it should be their choice. That is why the United States will partner with any Muslim-majority country to support expanded literacy for girls, and to help young women pursue employment through micro-financing that helps people live their dreams. Finally, I want to discuss economic development and opportunity. I know that for many, the face of globalization is contradictory. The Internet and television can bring knowledge and information, but also offensive sexuality and mindless violence. Trade can bring new wealth and opportunities, but also huge disruptions and changing communities. In all nations – including my own – this change can bring fear. Fear that because of modernity we will lose of control over our economic choices, our politics, and most importantly our identities – those things we most cherish about our communities, our families, our traditions, and our faith.

But I also know that human progress cannot be denied. There need not be contradiction between development and tradition. Countries like Japan and South Korea grew their economies while maintaining distinct cultures. The same is true for the astonishing progress within Muslim-majority countries from Kuala Lumpur to Dubai. In ancient times and in our times, Muslim communities have been at the forefront of innovation and education. This is important because no development strategy can be based only upon what comes out of the ground, nor can it be sustained while young people are out of work. Many Gulf States have enjoyed great wealth as a consequence of oil, and some are beginning to focus it on broader development. But all of us must recognize that education and innovation will be the currency of the 21st century, and in too many Muslim communities there remains underinvestment in these areas. I am emphasizing such investments within my country. And while America in the past has focused on oil and gas in this part of the world, we now seek a broader engagement. On education, we will expand exchange programs, and increase scholarships, like the one that brought my father to America, while encouraging more Americans to study in Muslim communities. And we will match promising Muslim students with internships in America; invest in on-line learning for teachers and children around the world; and create a new online network, so a teenager in Kansas can communicate instantly with a teenager in Cairo. On economic development, we will create a new corps of business volunteers to partner with

counterparts in Muslim-majority countries. And I will host a Summit on Entrepreneurship this year to identify how we can deepen ties between business leaders, foundations and social entrepreneurs in the United States and Muslim communities around the world. On science and technology, we will launch a new fund to support technological development in Muslim-majority countries, and to help transfer ideas to the marketplace so they can create jobs. We will open centers of scientific excellence in Africa, the Middle East and Southeast Asia, and appoint new Science Envoys to collaborate on programs that develop new sources of energy, create green jobs, digitize records, clean water, and grow new crops. And today I am announcing a new global effort with the Organization of the Islamic Conference to eradicate polio. And we will also expand partnerships with Muslim communities to promote child and maternal health. All these things must be done in partnership. Americans are ready to join with citizens and governments; community organizations, religious leaders, and businesses in Muslim communities around the world to help our people pursue a better life.

The issues that I have described will not be easy to address. But we have a responsibility to join together on behalf of the world we seek – a world where extremists no longer threaten our people, and American troops have come home; a world where Israelis and Palestinians are each secure in a state of their own, and nuclear energy is used for peaceful purposes; a world where governments serve their citizens, and the rights of all God's children are respected. Those are mutual interests. That is the world we seek. But we can only achieve it together. I know there are many – Muslim and non-Muslim – who question whether we can forge this new beginning. Some are eager to stoke the flames of division, and to stand in the way of progress. Some suggest that it isn't worth the effort – that we are fated to disagree, and civilizations are doomed to clash. Many more are simply skeptical that real change can occur. There is so much fear, so much mistrust. But if we choose to be bound by the past, we will never move forward. And I want to particularly say this to young people of every faith, in every country – you, more than anyone, have the ability to remake this world. All of us share this world for but a brief moment in time. The question is whether we spend that time focused on what pushes us apart, or whether we commit ourselves to an effort – a sustained effort – to find common ground, to focus on the future we seek for our children, and to respect the dignity of all human beings. It is easier to start wars than to end them. It is easier to blame others than to look inward; to see what is different about someone than to find the things we share. But we should choose the right path, not just the easy path. There is also one rule that lies at the heart of every religion – that we do unto others as we would have them do unto us. This truth transcends nations and peoples – a belief that isn't new; that isn't black or white or brown; that isn't Christian, or Muslim or Jew. It's a belief that pulsed in the cradle of civilization, and that still beats in the heart of billions. It's a faith in other people, and it's what brought me here today.

We have the power to make the world we seek, but only if we have the courage to make a new beginning, keeping in mind what has been written. The Holy Koran tells us, "O mankind! We have created you male and a female; and we have made you into nations and tribes so that you may know one another." The Talmud tells us: "The whole of the Torah is for the purpose of promoting peace." The Holy Bible tells us, "Blessed are the peacemakers, for they shall be called sons of God." The people of the world can live together in peace. We know that is God's vision. Now, that must be our work here on Earth. Thank you. And may God's peace be upon you.